यजन्ति पुत्रकामाश्च पुत्रिणश्च सदा जनाः। यास्ताः स्वजनयत् कन्यास्तेषानामहुताशनः।
किं करोमीति ताः स्कन्दं संप्राप्ताः समभाषयन्। कुमार्य्य ऊचुः। भवेम सर्व्वलोकस्य मातरो वयमुत्तमाः।
प्रसादात्तव पूज्याश्च प्रियमेतत् कुरुष्व नः। सोऽब्रवीद्दाढमित्येवं भविष्यध्वं पृथग्विधाः।
शिवाश्चैवाशिवाश्चैव पुनःपुनरुदारधीः। ततः सङ्कल्प्य पुत्रत्वे स्कन्दं मातृगणोऽगमत्। १४२९५
काकी च हलिमा चैव मालिनी दृंहिला तथा। आर्य्या पलाला वैमित्रा सप्तैताः शिशुमातरः।
एतासां वीर्य्यसम्पन्नः शिशुर्नामाति दारुणः। स्कन्दप्रसादजः पुत्रो लोहिताक्षो भयङ्करः।
एष वीराष्टकः प्रोक्तः स्कन्दमातृगणोद्भवः। छागवक्त्रेण सहितो नवकः परिकीर्त्त्यते।
षष्ठं छागमयं वक्त्रं स्कन्दस्यैवेति विद्धि तत्। षट्शिरोऽभ्यन्तरं राजन् नित्यं मातृगणार्चितं।
षण्णान्तु प्रवरं तस्य शीर्षाणामिह शब्द्यते। शक्तिं येनासृजद्दिव्यां भद्रशाख इति स्म ह। १४४००
इत्येतद्विविधाकारं वृत्तं शुक्रस्य पञ्चमीं। तत्र युद्धं महाघोरं वृत्तं षष्ठ्यां जनाधिप।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि स्कन्दोपाख्याने सप्तविंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२७ ॥

॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ उपविष्टन्तु तं स्कन्दं हिरण्यकवचस्रजं। हिरण्यचूडमुकुटं हिरण्याक्षं महाप्रभं।
लोहिताम्बरसंवीतं तीक्ष्णदंष्ट्रं मनोरमं। सर्व्वलक्षणसम्पन्नं त्रैलोक्यस्यापि सुप्रियं।
ततस्तं वरदं शूरं युवानं मृष्टकुण्डलं। अभजत् पद्मरूपा श्रीः स्वयमेव शरीरिणी।
श्रिया जुष्टः पृथुयशाः सुकुमारवरस्तदा। निषन्नो दृश्यते भूतैः पौर्णमास्यां यथा शशी। १४४०५
अपूजयन्महात्मानो ब्राह्मणास्तं महाबलं। ददमाङ्गस्तदा चैव स्कन्दं तत्र महर्षयः।
॥ ऋषय ऊचुः ॥ हिरण्यगर्भ भद्रन्ते लोकानां शङ्करो भव। त्वया षड्राजजातेन सर्व्वलोका वशीकृताः।
अभयञ्च पुनर्द्दत्तं त्वयैवैषां सुरोत्तम। तस्मादिन्द्रो भवानस्तु त्रैलोक्यस्याभयङ्करः।
॥ स्कन्द उवाच ॥ किमिन्द्रः सर्व्वलोकानां करोतीह तपोधनाः। कथं देवगणांश्चैव पाति नित्यं सुरेश्वरः।
॥ ऋषय ऊचुः ॥ इन्द्रो दधाति भूतानां बलं तेजः प्रजासुखं। तुष्टः प्रयच्छति तथा सर्व्वान् कामान् सुरेश्वरः। १४४१०
दुर्वृत्तानां संहरति वृत्तस्थानां प्रयच्छति। अनुशास्ति च भूतानि कार्य्येषु बलसूदनः।
असूर्य्ये च भवेत् सूर्य्यस्तथाऽचन्द्रे च चन्द्रमाः। भवत्यग्निश्च वायुश्च पृथिव्यापश्च कारणैः।
एतदिन्द्रेण कर्त्तव्यमिन्द्रे हि विपुलं बलं। त्वञ्च वीर बलिश्रेष्ठस्तस्मादिन्द्रो भवस्व नः।
॥ शक्र उवाच ॥ भवस्वेन्द्रो महाबाहो सर्व्वेषां नः सुखावहः। अभिषिञ्चस्व चैवाद्य प्राप्तरूपोऽसि सत्तम।
॥ स्कन्द उवाच ॥ शाधि त्वमेव त्रैलोक्यमव्ययो विजये रतः। अहन्ते किङ्करः शक्र न ममेन्द्रत्वमीप्सितं। १४४१५
॥ शक्र उवाच ॥ बलं तवाद्भुतं वीर त्वं देवानामरीन् जहि। अवज्ञास्यन्ति मां लोका वीर्य्येण तव विस्मिताः।
इन्द्रत्वे तु स्थितं वीर बलहीनं पराजितं। आवयोश्च मिथो भेदः प्रथयिष्यन्त्यतन्द्रिताः।
भेदिते च त्वयि विभो लोको द्वैधमुपैष्यति। द्विधाभूतेषु लोकेषु निश्चितेष्वावयोस्तथा।
विग्रहः संप्रवर्त्तेत भूतभेदान्महाबल। तत्र त्वं मां रणे तात यथाश्रद्धं विजेष्यसि।
तस्मादिन्द्रो भवानेव भविता मा विचारय ॥ स्कन्द उवाच ॥ त्वमेव राजा भद्रन्ते त्रैलोक्यस्य ममैव च। १४४२०
करोमि किञ्च ते शक्र शासनं तद्ब्रवीहि मे ॥ इन्द्र उवाच ॥ अहमिन्द्रो भविष्यामि तव वाक्यान्महाबल।